

[Finansministeren.]

reformforslaget, hvorefter der skulle fastsættes visse grænser — såvel opad som nedad — for ligningsforholdets størrelse. Da bykommunernes grundskyldpromiller er forholdsvist lave, ville en mindstegrænse for udskrivningen på fast ejendom imidlertid let kunne gøre det vanskeligt for forstadskommuner at tilpasse deres beskatningsforhold efter den tilstødende bykommunes. Der er derfor i det nu foreliggende forslag ikke optaget nogen mindstegrænse for udskrivningsforholdet, men alene en overgrænse. Denne overgrænse foreslås fastsat til 5, således at grundskyldpromillen højst må andrage 5 gange skatteprocenten.

Det vil naturligvis altid bero på et skøn, hvor en sådan overgrænse skal fastsættes. Til belysning af, hvorledes den foreslåede overgrænse vil virke, kan jeg nævne, at 682 af de 1301 sognekommuner, altså omkring halvdelen, i 1954-55 havde et udskrivningsforhold på 5 eller derover, og at det for ganske enkelte af disse kommuner endda lå over 20. Disse tal er næppe undergået større ændringer siden dengang.

Det ville selvfølgelig være urimeligt, hvis de kommuner, der i dag har et højt udskrivningsforhold, fra det ene år til det andet skulle nedsætte deres udskrivningsforhold til 5 eller derunder. Det er derfor foreslået, at sognekommuner, hvis udskrivningsforhold i skatteåret 1956-57 overstiger 7, for den første 4 års periode højst skal være forpligtet til at nedsætte udskrivningsforholdet med 20 procent. For de følgende 4 års perioder skal udskrivningsforholdet nedsættes med 20 pct. af det udskrivningsforhold, der har været fastsat for den nærmest forudgående periode, indtil udskrivningsforholdet kommer ned på de førnævnte 5. Disse overgangsregler vil bevirke, at de nedsættelser af grundskyldpromillerne, som de pågældende kommuner skal foretage for at nå ned på et udskrivningsforhold på 5, alt andet lige, bliver nogenlunde lige store fra den ene periode til den anden. Det samme vil gælde de forhøjelser af skatteprocenterne, som modsvarer nedsættelserne af grundskyldpromillerne. Iøvrigt vil overgangsperioden kun for omkring en snes kommuner komme til at strække sig over mere end fem 4 års perioder.

Det foreslåede system med et udskrivningsforhold, der fastsættes for 4 år ad gangen, indebærer, at en sognekommune må fastsætte sin grundskyldpromille og sin skatteprocent under ét. Er udskrivningsforholdet fastsat til 4, må man på basis af de foreliggende beskatningsgrundlag først beregne, hvilke beløb en skatteprocent på 1 og en grundskyldpromille på 4 vil indbringe. Derefter opgøres, hvor meget denne skatteprocent og denne grundskyldpromille skal forhøjes, for at skatteudskrivningen kan dække kommunens skattebehov.

Dette system har nødvendiggjort visse tekniske ændringer i den kommunale personskattelov vedrørende skatteprocentens beregning. Disse ændringer er optaget i det samtidig fremsatte *forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen*, og i dette forslag er der tillige medtaget en række andre ændringer i den kommunale indkomstbeskatning.

Under forhandlingerne i skattereformudvalget i foråret har de regler, hvorefter de kommunale indkomstskatter beregnes, været drøftet indgående. Man har været inde på, hvorledes de bestående ulemper bedst kan afhjælpes uden ophævelse af den gældende skattefradragsregel, og de nu foreslåede bestemmelser om den kommunale indkomstbeskatning bygger i høj grad på de ideer, der har været diskuteret i udvalget.

Beskatningen efter formue og lejlighed går tilbage til begyndelsen af forrige århundrede, da man endnu ikke kendte en egentlig indkomstbeskatning. Man søgte dengang at danne sig et skøn over den enkelte borgers skatteevne ved hjælp af oplysning om hans forskellige indtægtskilder, idet man vurderede deres formueværdi som et udtryk for hele hans økonomiske stilling — hans „formue“. De aktuelle omstændigheder, der måtte formodes at påvirke formuens værdi som målestok for skatteevnen, f. eks. vinding eller tab i det enkelte indkomstår, husstandens størrelse, sygdom og andre særlige forhold, blev der også taget hensyn til ved ligningen, idet man regulerede de indkomstbeløb, hvoraf skatten skulle beregnes, efter „lejlighed“.

Denne beskatningsform var naturlig i en periode, hvor det ikke var muligt at fremskaffe brugbare oplysninger om de enkelte